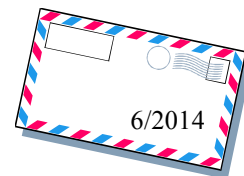

Evlavia

Anul 2014 al harului și al îndelungii răbdări a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, iar începutul unui an nou ne amintește cât de repede trece timpul; el aleargă în întâmpinarea zilei Domnului, în care cerurile vor trece cu trosnet, elementele se vor topi de mare căldură, și pământul și lucrările de pe el vor arde.

Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor strica, ce fel de oameni ar trebui să fim noi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă!

Umblarea noastră este văzută de aceia care ne înconjoară; umblarea este în legătură cu mărturia, pe care trebuie să o depunem în fața oamenilor care observă comportamentul nostru. Evlavia, dimpotrivă, este un lucru ascuns între sufletul nostru și Dumnezeu. El singur știe în ce mod avem legătură cu El și cât de mult Îl includem în toate împrejurările noastre, mici și mari. Cu siguranță, efectele evlaviei sunt vizibile în exterior, în umblare; nici nu poate fi altfel; dar secretul unei astfel de umblări constă în legătura sufletului cu Dumnezeul său. Bărbații și femeile lui Dumnezeu, care recunosc că Îi slujesc lui Dumnezeu, ar trebui să se remarce prin evlavie, așa cum găsim în mod deosebit în prima epistolă către Timotei; acolo, ea apare practic în fiecare capitol.

În primul capitol găsim oameni *fără evlavie* („cei fărădelege“, versetul 9). Aceasta este starea tristă a omului, care este departe de Dumnezeu, din cauza păcatului său, fără nicio legătură cu Creatorul său, și de aceea departe de izvorul oricărei fericiri. Aceasta este starea, în care am fost cu toții și din care harul și îndurarea lui Dumnezeu ne-au eliberat.

În capitolul al doilea suntem îndemnați, să facem înainte de toate rugăciuni, cereri, mijlociri și mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și toate persoanele în poziții

înalte, ca să putem duce o viață pașnică și liniștită, *cu toată evlavia* și cu toată cinstea. Acest îndemn este special pentru zilele de acum, când printre popoare totul se clatină și când dușmanul încearcă să răstoarne rânduielile, pe care Dumnezeu le-a pus pe pământ și pe care le-a menținut până astăzi datorită aleșilor Săi. Știm cât de mult a reușit dușmanul aceasta în anumite regiuni. Nu avem la sfârșitul acestui an mult motiv să-I mulțumim Domnului pentru pacea și liniștea relativă din țara noastră? Dar trebuie și să strigăm către El și să-L rugăm să ne dăruiască nouă și tuturor alor Săi în continuare har, ca să putem să ne strângem liberi până la venirea Lui. Să nu uităm, că aceste timpuri ne sunt acordate, ca să putem duce o viață liniștită, *cu toată evlavia*, și nu ca să satisfacem plăcerile cărnii noastre.

În capitolul al treilea avem *taina evlaviei*. Ea este mare! Dumnezeul cel viu, care umple cerul cu slava Sa, a venit la noi: El S-a descoperit în carne ca Om printre oameni. „Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele?“ a întrebat Agur (Proverbe 30.4). Putem da răspunsul: nimeni nu a urcat în afară de Acela care a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului. Cel care a coborât este tot Același care a urcat mai pe sus de toate cerurile (Efeseni 4.9-10). Ce Persoană minunată, căreia credința noastră I se închină! Chiar dacă ne lipsesc cuvintele să vorbim despre El, totuși putem să-L admirăm și să-L adorăm.

În capitolul al patrulea suntem invitați să *practicăm evlavia*: un exercițiu sfânt, mai de folos decât mult renumitul antrenament corporal. Aceasta înseamnă să-L aducem pe Dumnezeu în toate împrejurările noastre, să-I vorbim deschis despre tot ce ne doare, despre tot ce ne bucură, despre toate necesitățile noastre, despre tot ce umplu,

preocupă sau neliniștesc inimile noastre sărmăne; să-I spunem despre munca noastră, despre venitul și plecatul nostru, despre tot ce se întâmplă aici jos în viața noastră. Nimic nu este prea mare pentru El și nimic prea mic. El a creat lumile și El numără perii capului nostru. El știe numărul stelelor, le numește pe toate pe nume, și El adună toate lacrimile noastre în vasele Lui; El le notează chiar în cărțile Lui. Indiferent de felul ocupației unui om - știm că este necesar să exerseze continuu, ca să rămână la înălțimea cerințelor meseriei sale. Cu cât mai mult este necesar, ca noi să exersăm continuu în tot ceea ce se referă la evlavie. De câte osteneți, probleme și lacrimi am fi scutiți, dacă am fi exersat mai bine să-L luăm pe Dumnezeu cel atotputernic în cele mai mici amănunte ale vieții noastre! Merită, căci *evlavia este folositoare în toate lucrurile*; ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare. Viața de acum... câte ne-cazuri ne provoacă ea nouă, pentru că uităm așa de ușor promisiunile care sunt date evlaviei! Să ne încredem în Domnul nostru pentru timp și veșnicie!

În 1 Timotei 5.4 suntem îndemnați, să fim *evlavioși* față de membrii de familie, să le demonstrăm evlavia noastră. Nu prin lucruri mari, neobișnuite, pe care le poate vedea și admira lumea, ci mai întâi în împrejurimea noastră cea mai apropiată. Scriptura spune aici „întâi“; cercul se poate extinde, dar trebuie să începi acolo să arăți evlavia. Dorim adesea să facem lucruri mari și neglijăm pe cele mici, pe care Domnul permite să le întâlnim zilnic pe cale. Evlavia adevărată nu caută să se arate importantă în ochii celorlalți.

În ultimul capitol al epistolei suntem îndemnați să *cautăm evlavia*. Ea se pierde așa de ușor! Dacă suntem în greutăți și probleme, atunci suntem în general conduși mai aproape de Dumnezeu; dacă apare o ușurare în împrejurările în care ne găsim, și greutățile dispar, atunci dispăre, din păcate, adesea și evlavia. De aceea rămâne valabil acest îndemn de a o căuta. De lucrurile pieritoare, pe care le caută lumea, ar trebui să fugim. Să tindem spre evlavie, pentru că ea, în legătură cu *mulțumirea, este un mare câștig*. În mijlocul unei lumi în care totul trece, evlavia ne aduce în legătură strânsă cu Acela care este Același ieri, astăzi și în

veșnicie; ea ne deschide intrarea spre toate comorile dragostei, puterii și credincioșiei Sale. Să ne gândim la aceasta câte zile mai avem de trăit pe acest pământ!

* * *

Credincioșia Sa este mare!

„...îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare! «Domnul este partea mea de moștenire», zice sufletul meu; de aceea nădăjduesc în El.“

(Plângerile lui Ieremia 3.22-24)

Fiecare om tinde spre siguranță și stabilitate. Câte măsuri se iau pentru prevenirea a tot felul de schimbări posibile în viață! Dar pe ce și cine ne putem baza de fapt în această lume neliniștită, mereu schimbătoare? Nici pe noi, nici pe alții. Cât e de bine, că acum la sfârșit de an ne putem aduce aminte: noi Îl cunoaștem pe Acela pe care ne putem baza: Dumnezeu nostru credincios și promisiunile Sale!

El este credincios și ne va întări și ne va păzi de cel rău (2 Tesaloniceni 3.3). Să ne împotrivim diavolului știind că Domnul l-a biruit deja!

El este credincios să ne ierte păcatele, când le mărturisim, și să ne curețe de orice nelegiuire (1 Ioan 1.9). În această privință, Dumnezeu este credincios și drept față de Fiul Său.

El este credincios și ne va veni în ajutor, dacă vom trece prin încercări. El nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre (1 Corinteni 10.13). Să așteptăm eliberarea, fără să murmurăm; El are în vedere numai binele nostru.

El este credincios și ne va da până la sfârșit tot ceea ce este necesar pentru dezvoltarea noastră spirituală, până în acea zi mare, când El îi va răsplăti pe răscumpărații Săi pentru tot ceea ce a lucrat în ei harul Său (1 Corinteni 1.8, 9).

El este credincios și Își va împlini promisiunea, care reprezintă de fapt nădejdea noastră: El ne va duce pentru toată veșnicia în prezența Sa (Evrei 10.23). Astfel așteptăm cu răbdare venirea Sa. El vine curând!